



Lencea

Kültür – Sanat - Edebiyat

Fırat KOÇ **BENİM SAZIM**

Dertlerimin ortağıdır benim sazım,
Benimle ağlayıp gülecek bugün yarın.

Benden önce kullanmışlar yıllarca,
Çalmayı öğrenmek için hırpaladım defalarca.

Yavaş yavaş anlamaya başladık,
Beraber oturup şarkı bile yazdık.

Okulda artık beraber anılır olduk,
Sazımın adını “Sırdaş” koyduk.

Geceleri uyku tutmayınca yanıma alırdım,
Annemin yerine artık ona sarılırdım.

Son durağı benim yanımda sazımın,
Onunla yazılmış benim yarınım.



Seda Nur KOÇAYAVUZ **RENKLİ SAYFALAR**

Benim bir kitaplığım var. Kiminin rengi mavi, kimi sarı, kimi beyaz. Bu kitaplardan kimi beş yılda yazıldı, kimi üç yılda, kimi de yarım kaldı.

“Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum.” Sözüyle yazılmaya başladı ilk kitap. Ben altı yaşındayım öğretmenim yirmi beş. Kitabın ilk sayfasını beraber açıyoruz. Cahilliğimi arkada bıraktığım ilk gün. İlk heyecan. “Abece”yi yazdığım ilk gün. Sonra anne ve babamın yerine kendime örnek aldığım, gözümde ulaşılması zor görünen bir insan. Ansızın derste bana dönen bir yüz ve bir tebessüm. Okulumda heyecanla gideceğim günlerin başlangıcı. Bu kitabı öğretmenim beş yılda yazıp koltuğumun altına sıkıştırdı. Ardından “Artık dünyayı cehalet değil bilimle açabilirsiniz.” Dedi. İlim abidesi öğretmenimin sözlerini, davranışlarını, hareketlerini ve gülümsemesini de koyup kitabımın arasına, kaldırdım kitabı kitaplığıma.

“Artık çocukluk bitti, her biriniz bir dünyasınız.” Sözleriyle başladı ikinci maceram. Tek bir öğretmen değil, birçok öğretmen şekillendirmeye, yontmaya başladı her birimizi. Kimi zekâmızı keşfederken, kimi keşfedilmemiş yeteneğimizi bulup çıkarmaya başladı. İlk öğretmenimden aldığım sevgi, saygıyla karşılaştı. İkisi bir olunca şiddet kalktı, cahillik yardan atladı. Gücün bilekte değil, ilimde irfanda olduğu anlaşıldı. Önümüzdeki belirsiz, karanlık yol aydınlandıkça aydınlandı. İkinci kitabımın sayfaları da arttıkça arttı. Öğretmen olma arzusuyla coştığım yıllar da bu zaman dilimine denk geldi. Tek bildiğim içimde yanan bu ateşi söndürmeyen lise öğretmenlerimle karşılaşmaktı. Bu düşüncelerle kapatıp koydum kitaplığa ikinci kitabımı.

Artık çocuk değil yetişkin bir insandım ve yeteneklerim farkındaydım. Lisedeki deli dolu yıllarımla, öğretmenlerimin nasihatleriyle ben de bir öğretmen oldum. Hem de kendi öğretmenlik kitabımı yazmaya başlamanın heyecanıyla, ilim ve irfan yolunda...

Şatiye ÖZSÖYLER **İNSAN SEVDİĞİ İŞİ YAPABİLMELİ**

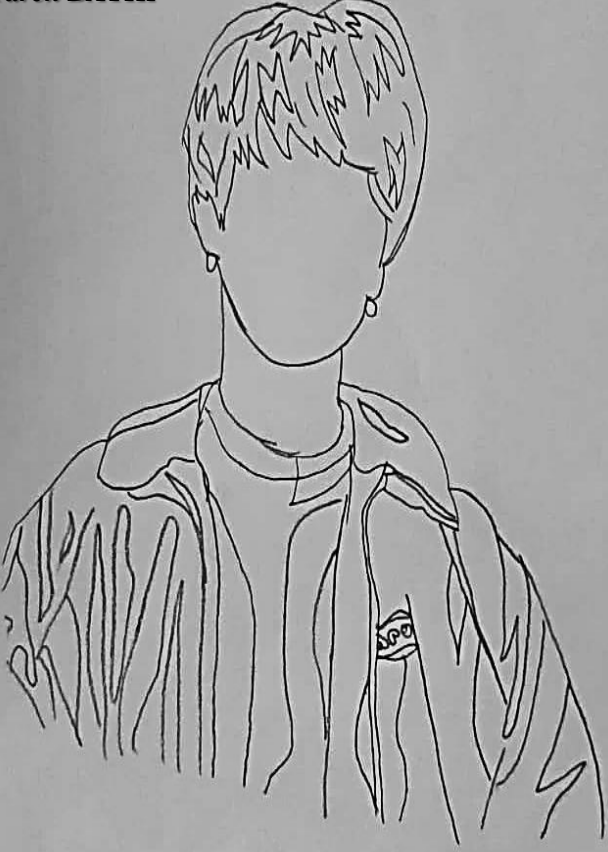
Günümüzde birçok insan sevmediği işte çalışmak zorunda kalıyor. Hayat şartları, sorumluluklar insanın sevdiği mesleği yapmasının önündeki en büyük engel.

Hayatta mutlu olmanın sırrı sevdiğin işi yapmak ya da yaptığın işi sevmektir. İçinde bulunduğumuz zamanın ekonomik ve sosyal düzeni gereği daha iyi bir yaşam elde edebilmek için milyonlarca insan içinden geldiği gibi değil de hiç hoşlanmadığı işleri sadece maddi kaygılar yüzünden meslek edinmek zorunda kalıyor. Bu durum da bir ömür boyu devam ediyor.

İşte bunu düşündüğümüz zaman zor da olsa bazı kararlar almak ve bu kararlara bağlı olarak insan hayatında önemli değişiklikler yapabilmelidir. İnsan kendinde bu gücü ve yeterliliği hissettiği an hayallerini gerçekleştirmek adına önemli bir adım atmış sayılır.

Her insanın doğuştan var olan, belki zamanla geliştirdiği belki de hayatı boyunca keşfetmediği bir yeteneği saklı kıyıda köşede. Bu nedenle ilk olarak bu yeteneği bulup ortaya çıkarmalı ve maddi kaygıları ikinci plana atarak mutlu olacağımız, hayatımızı adayacağımız iş alanlarına yoğunlaşmak atacağımız en büyük adım. Unutmayın, önünüze çıkan ya da çıkarılan engellere asla teslim olmayın. Çünkü hayat yaşamaya değer ve hayalleri ertelemek için de birazcık kısa.

Yaren BAYIK



Yağmur LEVAT TEŞEKKÜR EDERİM

Geçen akşam düşündüm. Acaba yetmiş yaşına geldiğimde arkamda bırakacağım kimlere teşekkür ederdim diye. Bir liste yaptım kendimce ve sıraladım:

-Benim kahrımı seksen yaşına kadar çeken, yedirip içiren, oyun arkadaşlığı eden, düştüğümde kolumdan kaldırıp beni öpen anneme teşekkür ederim.

-Her istediğimi almaya çalışan, para hesaplarını gece biz uyuduktan sonra yapan, hafta sonlarını ailesine ayıran, elimden tutup okulunun kapısından arkama bakan babama teşekkür ederim...

-Çizdiğim eğri büğrü çizgileri düzelten, ismimi yazmanın heyecanını bana lütfeden, kolları kafasından çıkan sevimli resimler çizdiren, ağladığımda gözyaşlarımı kendi mendiliyle silen, bana okulumu sevdiren sınıf öğretmenime teşekkür ederim...

-Artık büyüdüm dediğimde beni kolumdan çekiştiren, bana oyunlarımda arkadaşlık eden, bazen sevip sarıldığım bazen de kıskançlıktan ağladığım ama hiç vazgeçmeden gözüm kapalı sırtımı dayadığım kardeşime teşekkür ederim...

-Okul hayatımın son durağında karşıma çıkan, mesleğimi onunla yaptığımda hayatımı daha da anlamlandıran, aynı çatı altında bana ömrünü adayan can yoldaşım eşime teşekkür ederim...

-Eşimle beni birbirimize daha çok bağlayan, evimize neşe katan, üzüntü ve sevinçleri doruklarda yaşatan, tekrar bizi çocukluğumuza döndüren evlatlarıma teşekkür ederim...

Berkay KOCAYAVUZ BİL BAKALIM

Basıp geçene taş olurum
Evsizlere ev olurum
Ağlayana sırdaş olurum
Gelen basar, giden basar

Karnı açsa yer beni
Pikniklerde ezer beni
Üzerime yazı yazarlar
Basmak Yasak! deyip korur beni

Evlerin vazgeçilmeziyim
Pencerenin önüdür yerim
Sarı, mavi, yeşildir rengim
Evin sırlarını dışarıdan gizlerim

Kimi sevinçle getirir
Kimi derdinden çağırır
Kimini rahatlatır
Damla damla ağlatır.

Sevda Nur KOCAYAVUZ ET VE TIRNAK

Bizim mutfağımız çok yoğun olsa da eğlenebildiğimiz tek yerdir. O kadar benimsemişim ki bizim mutfağımız diyebiliyorum. Bir yıl da acı tatlı ne varsa hepsini bu mutfakta yaşadım. Bazen çok yorulduğumda ya da bir uyarı yapıldığında acıyı yaşıyorum. “Ne işim var ki burada?” diyorum. Ama bazen öyle bir zaman geliyor ki “İyi ki...” diyorum, “İyi ki gelmişim.”

Bizim mutfakta sadece yemek öğretilmiyor. Ustamız sık sık hayat dersi de veriyor. Nasıl ki yemeğin bir baharatı eksik olsa tadı kaçıyor, bizim de hayatımızda olan eksiklikler yaşantımızda boşluklar oluşturuyor. Bu nedenle yemekle hayatın benzerliklerini yakalıyorum bu mutfakta. Bir de kendi çocuklarının yerine koydular beni. Sanki yıllardır oradaymışım gibi hissediyorum. Bir lokmayı tek başına anlamı olmuyor mesela. Ama birlik olup yarı aç kalkınca apayrı bir tadı oluyor. Azar azar yiyoruz belki ama keyfini de yaşıyoruz. Kimi zaman çocuk olup yasakları çiğniyoruz. Vereceğimiz hesabın büyüklüğünü bile bile. Ama hayatın tecrübelerin birikiminden oluştuğunu da biliyoruz.

Beyaz beyaz giydiğimiz kıyafetlerin içinde harikalar yaratıyoruz. BTA'nın “Beyaz Melekleri”yiz biz. Ustalarımız ve biz. Kuru fasulye ve pilav gibi... Et ve tırnak gibi... Ayrılmaz bir takımız. Ben o ekibin içinde bulunduğum için çok şanslıyım. Onlar da memnun mu benden bilmiyorum. Ama tek bildiğim şey iyi ki o ekibin bir parçasıyım.

Fatma UÇAR ÖĞRENİLMİŞ ÇARESİZLİK

“Afrika’da doğmuş küçük bir fil ve eğitilmesi şart. Büyük bir kazığa kısa bir zincir ile bağlandığında fil o küçük cüssesiyle kocaman kazığı tüm çabasına rağmen söküyor ve tüm çabası boşa gidiyor. Tüm çabası boşa gittiği için de bu yavru fil pes ediyor. Aradan yıllar geçiyor ve fil büyüyor. Bu hayvan büyümesine ve zincirinden rahatlıkla kurtulma ihtimali olduğu halde zincirinden kurtulmak için çaba göstermez. Hâlbuki zincirinden bir çırpıda kurtulabilir.”

Peki, fil neden zincirinden kurtulmamıştır?

İşte hikâyenin tam burasında öğrenilmiş çaresizlik başlar. Fil defalarca kurtulmayı denedikten sonra kurtulmayı başaramaz. O an pes eder. Çaresiz kalır (Gerçek Çaresizlik).

Neden yıllar sonra zincirinden kurtulmak için çaba sarf etmedi?

Küçüklükten bu tarafa sonuç alamayan fil; ne kadar zaman geçerse geçsin oradan kurtulamayacağını zanneder ve çaba göstermez (Öğrenilmiş Çaresizlik).

Nasıl kurtulur?

Hiç yılmada bir gün kurtulabileceğine olan inançla tekrar tekrar deneyerek kurtulabilir. Ne zaman ki bir kişi yaptığı bir şeyin fark yaratmayacağına inanırsa öğrenilmiş çaresizlikle tanışacak ve başarısının yollarını tek tek kapatacaktır. Bu nedenle başarısızlıklardan yılmayın. Geçmişin kötü izlerinin geleceğinizi şekillendirmesine izin vermeyin. Mücadeleden asla vazgeçmeyin.

Hakan KANTAR
AYNA

Eğer üzölmüşsen gün boyu,
Nasılım diye dönüp sakın,
Bakma bana.

Günün güzel geçmemişse,
Yüzün gün boyu gülmemişse,
Bakma bana.

Sabah kalktığında uykusuzsan,
Elini yüzünü bile yıkamamışsan,
Bakma bana.

Şen kâhkahalarla geçmemişsen karşıma,
Bir tebessüme muhtaçsam sabahtan akşama,
Bakma bana.

“Ayna işte!” deyip geçmeyin karşıma,
Üzöntünüzü de bilirim, mutluluğu da,
Bunları bilerek geçin karşıma,
İşte o zaman;
Bakın bana...

Yeşim BIYIK



Fatih ALICI
ÇİÇEĞİN DİLİYLE

Kimi zaman yol kenarına dikilirim,
Gelen geçene arkadaş olurum,
Ayaklarıyla sevmesinler beni,
Boynumu bükerek mutsuz olurum.

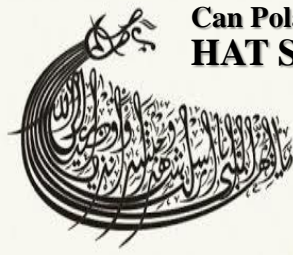
Kimi zaman bir vazoya koyulurum,
Ütüme iliştirilen bir kâğıtla konuşurum,
Bir sevgilinin doğum gününü kutlarım,
O gün mutluluktan sevgiliyi coştururum.

Kimi zaman pencere önünü tutarım,
Karanfil, orkidedir sevdiklerim,
Güneşi de aldık mı üstümüze,
Büyür, gelişir, güzelleşirim.

Sema Nur AYAZ
GELECEĞE NEFER

Bir insan düşünün... Gelecek deyince kendisiyle ilgili hayalleri yastık altına koyup minik ellerin hayallerini gün yüzüne çıkaran. Bir insan düşünün... İlminin, irfanının, azminin ve gücünün kaynağı Başöğretmen Mustafa Kemal. Her sözünde ilim ile öğretmeninin bir arada tutan, parlak zihinleri öğretmeninin kucağına güvenle bırakan en güzel sözleri de Ulu Önder'e ait değil midir? “Dünyada her şey için, medeniyet için, hayat için, başarı için en gerçek yol gösterici ilimdir, fendir. En esaslı nokta eğitim meselesidir.”

İnsanın olduğu her yerde akıl, aklın olduğu her yerde düşünce vardır. Düşünceleri doğru yönetmek, faydalı olan ilmi alıp geleceğe bir fidan da samimim ellerle dikmek için öğretmenlerimizin rehberliğine ihtiyacımız kaçınılmazdır. Bir çocuk nasıl ki evine gittiğinde kendini güvende hissediyorsa bir anne babada çocuğunu okula gönderdiğinde sıcak bir yuvaya, koruyup kollayacak insanlara ihtiyaç duyar. Bu nedenle bir öğretmen sadece bilgi öğreten bir insan değil, aynı zamanda çocuklara rol model olan, onların kişiliklerinin oluşmasına yardımcı olan bir bireydir. Yani öğretmenlik hem kutsal bir vazife hem de memlekete yetiştirilecek ideal evlatlarının temellerinin atıldığı okulların kutsal bekçileridir. Kimi zaman bir sırdaş, kimi zaman bir arkadaşdır. Belki kendi çocuğuyla ilgilenmesi gereken vakitten alıp, okul sıralarında kendisini dört gözle bekleyen öğrencileriyle oturup dertleşmiştir. Vakit saat kavramını unutup hayatını mesleğine adanmıştır. Tek amacı kendisi gibi öğretmenliğin temelini oluşturan fedakârlık kavramını öğrencilerine aşılmasıdır.



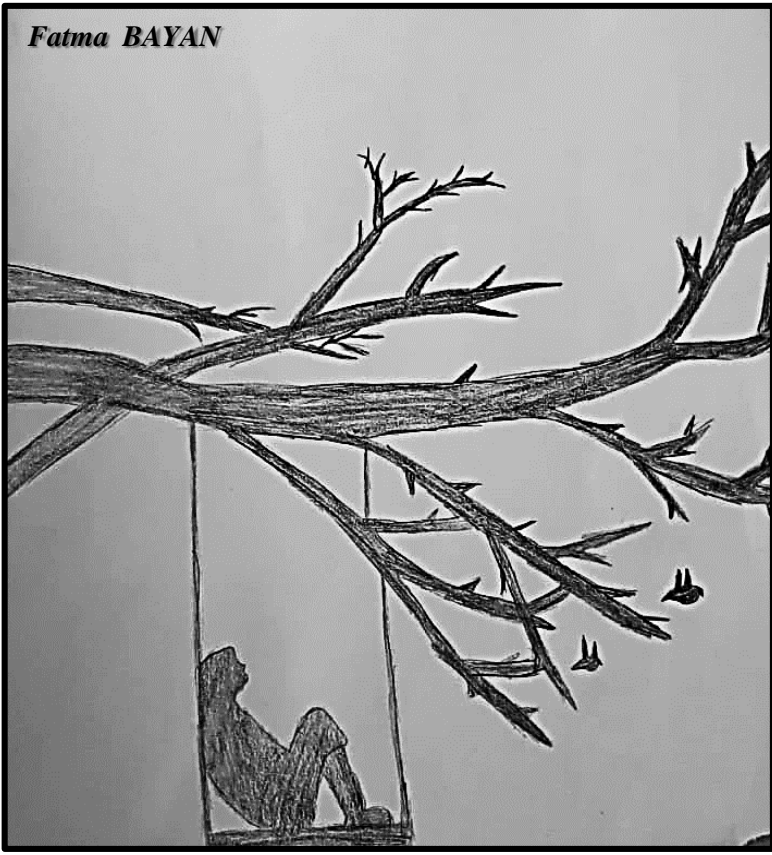
Can Polat DURU
HAT SANATININ İNCELİKLERİ

Hat sanatı günümüzde hala varlığını devam ettiren önemli alanlardan biridir. Peki, bu sanat nasıl ortaya çıkmıştır?

Hat sanatı Arap yazısının süslü ve estetik bir şekilde yazma sanatıdır. İlk başlarda her ne kadar Arap yazısı ile anılsa da daha sonradan tüm farklı yazılarda kullanılmaya başlanmıştır. Özellikle İslamiyet'le birlikte anılması da kaçınılmaz olmuştur. Bu nedenle zamanla İslam ümmetinin ortak bir değeri haline gelmiştir. Türklerde ise Osmanlı ile birlikte hat sanatı güzelliklerinin doruğuna ulaştı. Önemli hattatlar yetişmeye başladı. Özellikle 16.yy.'da hat sanatına bir olgunluk geldi.

Hat sanatında öne çıkan isimler “Şeyh Hamdullah, Hafız Osman, İsmail Zühdü, Mustafa Rakım, Sami Efendi” olmuştur.

İstanbul Türkler tarafından fethedildikten sonra hat sanatının ölümsüz merkezi olmuştur. Bütün İslam dünyasında tartışmasız kabul edilen bu gerçek en güzel biçimde şu sözlerle ifadesini bulmuştur: “Kur'an-ı Kerim Hicaz'da nazil oldu, Mısır'da okundu, İstanbul'da yazıldı.” Bütün İslam âlemi hat sanatını öğrenebilmek için İstanbul'a koşmuştur.



Rabia ÖZCAN

TÜRKÜLER BİZE NE ANLATIR

Her zaman etkilemiştir beni bizim türküler. Yeri gelmiş kimi bir göz damlası olup süzölmüştür yanağımdan, yeri gelmiş kimi tebessümle yapışmıştır dudaklarıma. Ama türkü deyince hüzdür beni sara. Hele de dile gelen bu türkülerin hikâyeleri. Kimi sevdiğini bırakıp gurbete çalışmaya gitmiştir, kimi sevdiğine kavuşamadığı için hastalanıp bu dünyaya veda etmiştir. Kimi de sevgiliye ulaşamamayı sevmiştir. Acı ruhunu beslemiştir. Aşığı âşık yapan, sevgiliyi dünya güzeli yapan bu ızdırap olmuştur. Gönülden dile dökülen sözler de türkü olup kulaktan kulağa gezmiş ve bizlerin sevdalarını bulmuştur. Kendimizi bu sevdalarla özdeşleştirip türkülerini ruhumuzda hissetmişizdir. Sonra dönüp bakmışızdır türkülerin her bir sözüne. Bu sözleri yazdıran sevgiliye. Sonra hikâyesini merak etmişizdir. Adını bilmesek de bu iki sevenin hikâyesini duymak istemişizdir.

Son zamanlarda dilime takılan bir türkü geldi aklıma. “Hastane Önünde İncir Ağacı” Hikâyesini merak edip bir araştırma yaptım bu hüznü türkünün. Sonra da sizlerle paylaşmak istedim. Yer farklı olsa da birbirine benzeyen birçok hikâyenin konusuyla aynı olduğunu fark ettim. Sevdiğine kavuşamayan Yozgatlı hasta bir delikanlı ve yüzünü bir kere bile göremediği beşik kertmesi bir komşu kızı. Bizim Yozgatlı genç askere gidip orada vereme yakalanınca evine gönderilir. Beşik kertmesi olduğu kızı görmek ister. Ancak kızın anne ve babası gencin hasta olduğunu öğrenir ve kızı gence göstermek istemezler. Zaten ağır hasta olan genç günden güne eriyip gider. Kızın ailesinin gencin kızı görmesi için tek bir şartı vardır. Hastalığı için tedaviye başlamasını isterler. Bilindiği gibi eski zamanlarda veremin bir çaresi yoktur.

Beşat ZÖNGÜR GÖRMEK LAZIM

Gezmek lazım dağı, taşı,
Dolaşmak isterim tüm dünyayı.

Nerden başlamalı bilmem,
Asla vazgeçmem ülkemden.

Kimi zaman bir dere akar,
Kimi zaman bir nehir çoşar.

Kuzeye gitti mi karşılar beni ormanlar,
Kimi yerde fındıklar, kimi yerde yaylalar.

Güneye gitmek istersen baharı bekle,
Yaz geldi mi durulmaz şehir içinde.

Doğu desen soğuğu, ayazı benzemez hiçbir yere,
Ama insanın içini ısıtır sıcak şerbetleriyle.

Batının en güzel yanı tarihi yerleridir,
Gezmekle bitmez, geçmişimin eseridir.

Ancak genç elinden geleni yapmak için taa İstanbul’a kadar gelir. Hastaneye yatar ve tedavi başlar. Ancak gencin hastalığı çok ilerlediği için günden güne ağırlaşır. Gönülünde ailesi ve sevdiği kız vardır. O da bilmektedir bu hastaneden sağlığına kavuşup çıkamayacağını. Ama sayılı günlerini ve olmayan bir umudu da yüreğinde hissetmektedir.

Hastanedeki odasında tek bir penceresi vardır. Kendisini iyi hissettiği günlerde yatağından kalkıp bu camdan dışarıya bakmaktadır. Pencereden gördüğü tek şey ise hastane bahçesinde bulunan koca incir ağacıdır. Günlerce bu ağacı izleyen genç bir gün bu sözleri kalbinden kalemine döker. Tabi çok geçmeden genç vefat eder. Ailesi eşyalarını almak için hastaneye geldiğinde şapkasının içindeki kâğıtta yazılı olan bu sözleri de alır. Gencin ailesi çok fakir olduğu için cenazeyi memleketlerine götüremez ve cenaze İstanbul’a defnedilir.

Türkü daha sonradan ağıt şeklinde derlenmiş ve birçok sanatçı tarafından dile getirilmiştir. İşte bir türkü daha böyle acıklı bir hikâye ile yazılmıştır. Modern dünyanın akışında çevremizde yaşanan sevgi hikâyelerinin bu türkülerdeki hikâyelerle ne kadar benzerlik gösterdiği size kalmış. Hatta bu konuyu düşünürken şunu da unutmamalım. Sevgiyi su gibi gelişigüzel tüketen bir toplum olduk. Her hissedilen duyguya sevgi adını verip bu duygunun değerini kaybetmeye başladık. Yaşadıklarımızı ne kadar içselleştirsek, sevdiğimizimize ne kadar gönül penceresinden bakabilirsek o derece gerçeği bulmaya yaklaşacağımızı düşünüyorum. Tabi bunun için “Gönülden Sevmek” kavramını iyi bilmemiz ve irdelememiz gerekiyor. Sevdiğimiz kim olursa olsun – anne, baba, eş, kardeş- yüreğimizde hissedersen, sevginin mutlaka bir karşılığının olduğunu düşünmezsek gönülden sevmeye ulaşabiliriz. Ulaşamazsak bile yaklaşıyoruz. Kim bilir belki de karşılık bulduğumuz sevgilerden esinlenip içinde kavuşma olan, mutlu sonla biten türküler biz de bir katkıda bulunuyoruz. E türkü yazmanın bir okulu yok nasıldır. Bu bir okul olsaydı da hayat okulu olurdu mesela. Yaşadıklarımızla yazılan. Nefes aldıkça hayat bulan. Ve benim türkülerim de mutlu sonla biterdi. Çünkü mutlu biten sevgilerde hasret hiç olmaz, sevgililer mutlu bir ömür sürerdi.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ÜZÜM

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ümmügül AVCU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sultan ÖZMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Şaduman YILMAZ

Melike YILMAZ

YAYIN KURULU

Halil TÜRK

İlhan DİŞÇİ

Mehmet ÇİLOVA

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ EĞİTİM MERKEZİ

Yıldırım Beyazıt Mahallesi Defne Caddesi No:2

Çubuk/ANKARA

TEL NO: 03128371319